

Quan Analía Gadé anava pel món fent d'actriu

Antoni Serra

Vaig començar la meua carrera de crític cinematogràfic —aquest apel·latiu era, com veureu tot seguit, gairebé una petulància— a les revistes *Fiesta Deportiva* i *Ritmos*. D'això, és clar, ja fa molts d'anys. Massa i tot, si m'apurau. Aleshores no hi havia tants d'efectes especials com ara, ni al cinema ni a la vida real, i els joves érem joves a pèl: escoltàvem Ray Charles, això sí. Doncs bé, quan feia prop d'un any que rodolava per tot l'Estat espanyol provant els oficis més diversos (fins i tot d'august de *soirée* en un circ), em vaig instal·lar a

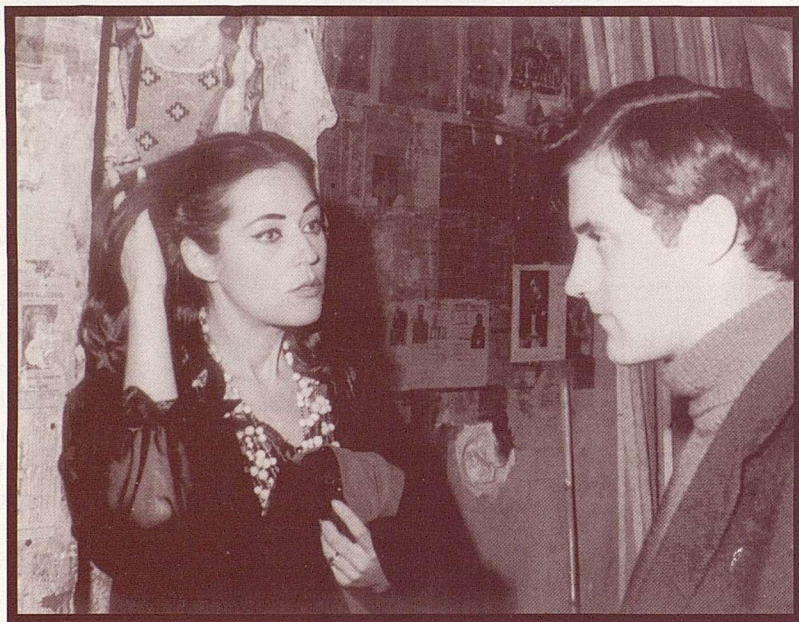
rar, una artista de *variétés*, proveïda d'unes cames magnífiques —no ho poseu en dubte—, però de poca cosa més.

N'havia patit algunes pel·lícules monstruoses i patètiques com *Viaje de novios*, *Las muchachas de azul* o *La fiel infantería* —els cinèfils joves i inquietos d'aquells anys patíem molt, patíem sobre totes les coses— i, en conseqüència, s'havia convertit per a mi en una de les actrius menys interessants i més avorrides de la cinematografia espanyola, juntament amb la colla de «verges del cel.luloide»

crítica duríssima i vaig quedar a pler. Però Fortuna, capriciosa com sempre, va fer coincidir l'escrit amb l'estrena a València d'una collonada teatral de José María Pemán (ara ni me'n record del títol), interpretada per Analía Gadé. Com era d'esperar, en vaig fer un comentari més ferotge encara, que es va publicar l'endemà. Quan va llegir tot allò, la Gadé es va posar feta un nero. Li caigueren com un llamp les crítiques aquelles. No me les va perdonar mai. Per això, cada vegada que ens vèiem o si se m'acudia anar al seu camerino per fer-li una entrevista amb motiu d'una estrena (jo m'hi presentava amb la cara de sant innocent que sempre he fet: en el fons som un boninoi), la Gadé treia tot el geni i m'expulsava de cop entre insults i salivera biliosa. La xicotona no aguantava les crítiques adverses. I jo em demanava consirós què collons li devia haver ensenyat Fernando Fernán Gómez. Al cap i a la fi l'havia dirigida —i alguna cosa més— a *La vida por delante*. No sabia encara que hi ha qui s'aferra tota la vida a la pròpia mediocritat, que no se'n vol desfer o no pot.

Tanmateix, aquesta època valenciana dels primers seixanta va tenir caires bons. Abans de tornar a Mallorca, vaig conèixer Pinito del Oro i vaig viure fragments d'aventura circenca. M'agradaven les coses que deia Ramón Gómez de la Serna: «*Los clowns estrenan trajes llenos de lentejuelas, que imitan el cielo de un modo preciso y astronómico...*» Foren anys feliços, a pesar de la dictadura (feixuga i abominable, no hi ha dubte): creïem que el temps, els gusts i les actrius mediocres eren modificables i que la crítica cinematogràfica tenia un cert sentit...

No sé si ara hi pot haver gent que pensi el mateix i tengui esperances... *Salve, Regina, mater misericordiae, vita, dulcedo, et spes nostra, salve.* ■

El nostre col·laborador, Antoni Serra, amb Analía Gadé, l'any 1960. Tots dos eren molt joves, és clar.

València, disposat a engrescar-me en el de crític de teatre i cinema. El meu director, Andrés Sevilla Andrés, fent ús de les atribucions inherents a la plaça, em va encarregar fer la crítica d'unes pel·lícules que havia interpretat l'actriu argentina Analía Gadé, encàrrec que va marcar el començament del meu «drama» personal i intransferible —permeteu-me la conya— amb l'actriu.

A mi l'Analía Gadé mai no m'havia semblat una actriu de debò; a tot esti-

de» (si més no, en presumien, de virginitat) abominables d'aquella època: Paula Martel, Laura Valenzuela i fins i tot, Sara Montiel. I és que on hi havia Lola Gaos, sobraven les altres...

Crec recordar que em va tocar fer la crítica de *La mentira tiene cabellos rojos*, dirigida per Isasi Isasmendi, i que l'òrgan d'expressió va ser la revista *Ritmos*. Era un film mediocre ferm —jo en tenia aquesta opinió en aquells moments—, així és que en vaig fer una